

Για τη Μαργαρίτα και για την Αντωνία

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Στη μνήμη της 36χρονης νηπιαγωγού Μαργαρίτας Κουλουμά και της 9χρονης κόρης της Αντωνίας που στις 18 Ιουνίου 2014 δολοφονήθηκαν στον Στρόβολο από τον σύζυγο και πατέρα τους αφιερώνω το κείμενο αυτό, με την ευκαιρία της Διεθνούς Ημέρας για την Εξάλειψη της Βίας κατά των Γυναικών που είναι η 25η Νοεμβρίου κάθε έτους.

Αυτό αφορά βέβαια όλες τις γυναίκες που είναι θύματα κακομεταχείρισης από προβληματικούς συζύγους ή συντρόφους και μεταφέρει το μήνυμα του 20χρονου Κλεόπα, επιζώντος εκείνου του φοβερού μακελειού, γιου και αδελφού των δολοφονηθέντων, ότι οι γυναίκες πρέπει να μιλούν και έγκαιρα να ζητούν βοήθεια για τη βία που υφίστανται – και σε κάθε περίπτωση να φεύγουν χωρίς χρονοτριβή από μια τοξική σχέση που τις τραυματίζει σωματικά και ψυχικά.

Το μήνυμα μετέφερε το Σάββατο 21 Νοεμβρίου 2020 με συγκλονιστική αμεσότητα ο ίδιος ο Κλεόπας Κουλουμά σε συνέντευξη του στον καλό συνάδελφο Κωνσταντίνο Κωνσταντίνου Constantinos Constantinou

στο πλαίσιο της ενημερωτικής εκπομπής «24 ΩΡΕΣ» 24 ΩΡΕΣ (Ομάδα) στον τηλεοπτικό σταθμό Alpha Κύπρου, αποκαλύπτοντας μεταξύ άλλων ότι η μητέρα του απέκρυβε μέχρι και τη μέρα της δολοφονίας της ακόμα και από τους πιο στενούς συγγενείς, τη βία που ασκούσε συστηματικά ο σύζυγος της σε βάρος της και σε βάρος των δύο παιδιών τους όλα τα χρόνια που προηγήθηκαν του εγκλήματος.

Ο Κλεόπας ήταν τότε 14 χρόνων μαθητής Β' τάξης Γυμνασίου, είχε δεχτεί και ο ίδιος τα πυρά από το στρατιωτικό τυφέκιο του πατέρα του σε εκείνο το καρτέρι θανάτου όπως το χαρακτήρισε και είχε τραυματισθεί βαριά.

Όπως αφηγήθηκε στην εκπομπή είχε γλιτώσει τη χαριστική βολή που θα τον σκότωνε, μόνο και μόνο γιατί προσποιήθηκε ότι είχε πεθάνει, κρατώντας την αναπνοή του και τα μάτια του κλειστά, όταν ο πατέρας του, πριν αυτοκτονήσει, τον κλώτσησε δυνατά για να διαπιστώσει αν ήταν νεκρός.

Ένα πολύ σημαντικό μέρος της εκπομπής αποτελεί η επίσκεψη του Κλεόπα, συνοδευόμενου από τον Κωνσταντίνο, στο μεγάλο αρχείο των κυπριακών εφημερίδων και άλλων εντύπων στο Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών όπου για πρώτη φορά είχε την ευκαιρία να δει τα δημοσιεύματα για το έγκλημα και να τα καταγράψει στο κινητό του γιατί όπως είπε τον ενδιαφέρει πολύ η δημοσιογραφική κάλυψη των γεγονότων εκείνης της μοιραίας μέρας που του άλλαξαν για πάντα τη ζωή.

Δεν ξέρω αν ο Κλεόπας διάβασε και το δικό μου χρονογράφημα που έγραψα την ίδια τη μέρα του εγκλήματος και δημοσιεύτηκε την επόμενη μέρα στην προσωπική μου στήλη «Εξ Αφορμής» στη «Σημερινή». Είχε τίτλο «Τα σκληρά τεκμήρια του ανθρώπινου αδιεξόδου» και είναι το ακόλουθο:

«Επεξεργαζόμουν ένα ρεπορτάζ με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα του Πατέρα, που γιορτάζεται σε όλο τον κόσμο κάθε τρίτη Κυριακή του Ιουνίου, όταν ήρθε η είδηση για το τρομερό έγκλημα στον Στρόβολο - για τον 41χρονο πατέρα και σύζυγο που εκτέλεσε εν ψυχρώ την 35χρονη γυναίκα του, την 9χρονη κόρη του και τον 14χρονο γιο του, (που δίνει μάχη για τη ζωή στο νοσοκομείο), πριν στρέψει το όπλο στον εαυτό του και πυροβολήσει, αφήνοντας την τελευταία του πνοή μέσα στο απόλυτο κενό της θολωμένης του συνείδησης.

Της ανεξέλεγκτης οργής του, που σαν τεράστια πυρκαγιά, έκανε στάχτη κάθε λογική σκέψη. Του αποδιοργανωμένου μυαλού του, όπου έμεινε χώρος, μόνο για το θάνατο. Όπου έμεινε χώρος, μόνο για τον αφανισμό των κοντινών του ανθρώπων που αγαπούσε πιο πολύ. Και του εαυτού του.

Που αγαπούσε πιο πολύ; Αλήθεια, πώς αγαπά κανείς λιγότερο ή περισσότερο; Πόσο είναι το «πιο πολύ» στην αγάπη; Πόσο είναι το «πιο λίγο»; Αν μπορούσε ο δολοφόνος και αυτόχειρας να απαντήσει, προφανώς θα ισχυριζόταν ότι όσον αφορά τον ίδιο, γνωρίζει μόνο το «πιο πολύ» της αγάπης...

Είχα πάρει συνέντευξη από τον Γιώργο Σπανούδη, Λέκτορα Ψυχολογίας στο

Πανεπιστήμιο Κύπρου και μόλις είχα απομαγνητοφωνήσει τη φράση του:

«Οι γονείς πρέπει να συμπεριφέρονται στα παιδιά τους ως επίγειοι θεοί αγάπης, δηλαδή με αβρότητα και καλοσύνη. Να μπορούν να μεταδώσουν στα παιδιά τους όλα τα θετικά στοιχεία που έχουν και να τα παρακολουθούν, έτοιμοι πάντα να συγχωρήσουν και να συμπαρασταθούν στα παιδιά τους... να τους δείξουν το δρόμο».

Επίγειοι θεοί αγάπης; Αβρότητα και καλοσύνη; Έτοιμοι πάντα να συγχωρήσουν και να συμπαρασταθούν στα παιδιά τους;

Ο συνάδελφος του αστυνομικού ρεπορτάζ, μπήκε φουριόζος στο γραφείο και άρχισε να περιγράφει τις συνθήκες του οικογενειακού μακελειού στον Στρόβολο, απαντώντας στις ερωτήσεις των υπόλοιπων, που έπεφταν βροχή. Ο πατέρας περίμενε την εν διαστάσει σύζυγό του και τα παιδιά του, στο πατρικό του σπίτι, βγήκε έξω μόλις έφτασαν με το αυτοκίνητο, λογομάχησε με την κοπέλα, την πυροβόλησε και κυνήγησε κυριολεκτικά μέχρι θανάτου τα παιδιά του, που πήδηξαν από το όχημα να ξεφύγουν.

Σκότωσε πρώτα τη μικρή του κόρη και πρόλαβε τον έφηβο γιο του, που είχε διατρέξει διπλανό ανοικτό χώρο, πυροβολώντας τον πισώπλατα, πριν αυτοκτονήσει και ο ίδιος. Ζητήματα επιμέλειας των παιδιών, φέρονται να ήταν στο επίκεντρο της διαμάχης του χωρισμένου ζευγαριού.

Ένωσα τα γόνατά μου να λυγίζουν και τα όμορφα λόγια του καθηγητή, για τους «γονείς, ως επίγειους θεούς της αγάπης», άρχισαν να θολώνουν, να βυθίζονται μπροστά μου και να εξαφανίζονται μέσα στην οθόνη του κομπιούτερ.

Στις διαδικτυακές εφημερίδες και στους ιστότοπους, άρχισαν να δημοσιεύονται οι πρώτες φωτογραφίες με τα άψυχα σώματα τα πεσμένα στο δρόμο, τα σκεπασμένα με κουβέρτες και με τα πράσινα παραβάν της Αστυνομίας που κρύβουν προσωρινά από την κοινή θέα, τη σκηνή του εγκλήματος.

Οι αστυνομικοί ντετέκτιβ παίρνουν καταθέσεις και ζητούν πληροφορίες, προσπαθώντας επιμελώς - και πάντα μάταια - να συλλέξουν τα σκληρά τεκμήρια του ανθρώπινου αδιεξόδου».

Αυτό είναι το κείμενο που έγραψα τότε για την υπόθεση...και μιας και αναφέρομαι σε δημοσιογραφική εργασία, χαίρομαι ιδιαίτερα γιατί ο Κλεόπας θέλει να γίνει δημοσιογράφος και έχει αρχίσει σπουδές σε πανεπιστήμιο.

Μπήκα πριν λίγο στη σελίδα του στο Facebook και είδα ότι δίπλα στη φωτογραφία του έχει τη φράση του συγγραφέα Νίκου Καζαντζάκη «Για ν' ανέβεις στον ουρανό πρέπει να πάρεις φόρα απ' τον πάτο της κόλασης»

...Σίγουρα ο Κλεόπας ξεκίνησε τη ζωή του από τον πάτο της κόλασης. Δεν ξέρω όμως αν η περιπέτεια της δημοσιογραφίας θα τον οδηγήσει στον ουρανό. Αυτό που ξέρω είναι ότι αν την αγαπά πολύ, μπορεί να γίνει το μονοπάτι που θα τον βγάλει στο ξέφωτο της επίγνωσης και της ελευθερίας.

Πηγή: [Marios Demetriou](#)